

dragende, da den høitærede Miniſter, ſaabidt jeg forſtod ham, har ſtillet ſig imødefommende overfor Udvalgets Indſtilling. Maa jeg dog bemærke med Henſyn til den Bemærkning, jeg citerede, og ſom man har tillaaet den meget ærede Miniſter, at det er en Dtring, ſom jeg i ſin Tid har læſt i „Dagbladet“, og jeg troede derfor, at den ikke var ſaa aldeles grebet ud af Luften. — Med Henſyn til det næſte Andragende har den høitærede Miniſter meddelt os, at det ikke vilde ſtemme med almindelige Regler om Kommiſſioners Medſættelſe, om der i dette Tilfælde nedſattes en Kommiſſion. Nu vil jeg ſige, at jeg ikke lægger megen Vægt paa, hvilke Regler man ſaaledes danner ſig i et miniſterielt Kontor angaaende en ellers anden Fremgangsmaade, det er Regler, der aabenbart ikke kunne være gjældende for alle Tilfælde, de have jo ingen bindende Karakter. Der er derimod en Regel, ſom ſynes langt vigtigere i et Tilfælde ſom dette, og det er den Regel at bruge Kommiſſioner overalt, hvor man ſkønner, at man kan gavne Retspleien derved eller ialtfald styrke Folkets Tillid til Retspleien. Selv om man ikke lægger ſaa ſtor Vægt paa det ſidſte Moment, paa Befolkningens Tillid til Retspleien, paa hvad Befolkningen iøvrigt mener derom, kan det ikke negtes, at det har nogen Betydning i et Land, om Befolkningen ſer med gunſtige Øine paa Rettens hele Gang. Jeg for mit Bedkommende er fuldt forviſſet om, at den høitærede Juſtitsminiſter vil det Bedſte for vor kriminelle Retspleie, men paa den anden Side er jeg ligesaa ſikker paa, at den høitærede Miniſter, der jo er gaaet fra en ſtille Univerſitetsvirksomhed til ſin nuværende Plads, ikke har noget rigtig levende Indtryk af, hvorledes Retspleien egentlig bedømmes omkring i Landet, og jeg tror, at jeg tør tilføie, at Tilliden til Retspleien ſikkert ikke er voxet i den Tid, den høitærede Miniſter har været Juſtitsminiſter; det tror jeg ikke. Naar der nu alſaa her foreligger et Tilfælde, hvor der aabenbart i en Sag hos mangfoldige Menneſker er en dyb Overbeviſning om, at den Mand, der beklæder det ordinære Dommerſæde, ikke evner at gjøre noget ſyldeſgjørende for at ſtaffe Oplyſning i den foreliggende Sag, kan jeg ikke finde, at det er Andet end en bureaukratisk Indvending, naar man i Henhold til en Regel, man har lavet ſig, vil negte at imødefomme Dnſtet om at ſaae en extraordinær Underſøgelse ſat igang. Det ſynes mig, at det er at ſtille en formaliſtiſk Indvending imod et freelt begyndt Andragende. Med Henſyn til Indholdet af Loven om Erklæringers Meddelelſe, ſkal jeg

ikke optage en Debat med den høitærede Miniſter om, hvordan denne Lov bør forſtaas, men hvis den høitærede Miniſter var anlagt for det Humoriftiſke, ſynes det mig, at han maatte ſaae Indtryk af, at det er en noget humoriftiſk Maade at ſvare en Befolkning paa, naar den kommer til ham og anmoder om Retshjælp, ſaa at ſige: Hvis I tro, at jeg forſtaar Loven galt, ſaa gaa til Domstolene. I Stedet alſaa for at ſaae Viſtand hos den høitærede Miniſter ſkulde de begynde med at procedere med ham, rimeligviſ igjennem alle Inſtantsfer lige til Høieſteret, og naar det ſaa endelig var forbi, kunde de tage fat forfra paa det, ſom egentlig var Sagen. Jeg ſiger, at det er en Maade at imødefomme en Gans Befolkning paa, ſom ikke er langt fra at falde over i det Humoriftiſke. Inden jeg ſlutter, ſkal jeg bemærke, at jeg henholder mig til den Opfordring, ſom det ærede Medlem for den paagjældende Kredſ (Haaſtrup) har rettet til den høitærede Miniſter om at overveje den Sag endnu engang og gjøre, hvad han kan, for at ſtille Befolkningen tilfreds.

Juſtitsminiſteren (Mellemann): Jeg ønsker blot at udtale førſt med Henſyn til det førſte Andragende, at jeg ikke har ſtillet mig imødefommende overfor det, og jeg ønsker ikke, at der ſkal opſtaa nogen Miſforſtaaelse i ſaa Henſeende. Den ærede Ordfører for Udvalget ſagde, at Udvalget følger det Princip, at naar en hæderlig Mand fremſætter en beſtemt Sigteſe mod Noget, finder Udvalget, at der er Grund til, at der indledes en kriminel Underſøgelse, og derfor henviſer det Sagen til Miniſteren ved ſlige Leiligheder. Jeg kan kun være, at det Princip kan jeg ikke anerkjende ſom rigtigt. Jeg tror ikke, at dette Princip er muligt eller gjennemførligt, eller at det paa nogen Maade er anbefalelsesværdigt at ſtille den Regel op, at ſaaſnart en hæderlig Mand reifer en Sigteſe mod en anden, ſkal der indledes en Underſøgelse mod denne. Ved en hæderlig Mand kan der jo ikke forſtaaes Andet end en, imod hvilken intet Ufordelagtigt er bekiendt, thi om Folks positive Hæderlighed er det vanſteligt at dømme; men at opſtille den Regel, at en bekiemt Sigteſe af en Mand mod en Anden ſkal være tilſtrækkelig til at paaføre ham alle Følger af en kriminel Underſøgelse, kan jeg ikke gaa med til. Men naturligviſ, hvis Udvalget vil opſtille den Grundſætning for ſit Bedkommende, kommer det ikke mig ved, det kan jeg ikke forbyde det ærede Udvalg. Hvad den anden Sag angaar, vil jeg bemærke, at Grunden til, at jeg ikke kan og vil imødefomme dette og